

kinek mondhatnám el, hogy kutyaviadalokat
nézek éjjelente, mert nem kockáztathatom meg az alvást,
hogy cserben hagytak a dán dogok azon a mezőn,
és minden nap elképzelem,
hogy elmesélem valakinek, és amikor este hazaérek,
visszafelé játszom le a videót, mégsem fog
gyógyulásnak tűnni, nem tűnik majd úgy,
hogy a kutyák lenyalják egymásról a sebeket,
és a nyüszítés visszafelé lejátszva is nyüszítés,
és valamikor az éjszaka közepén
lecsukom a laptopom,
magamhoz ölelem, meleg lesz, mint egy
kölyökkutya, és addig szorítom, amíg nyüszít.

